

[Hanne Budtz.]

så gode som lovgivning. Men hvor det er muligt at medtage de principper, der vedtages i Genève, i vor lovgivning herhjemme, er vi enige i, at det bør gøres.

Til slut skal jeg tillade mig at henvise til den højtærede socialministers slubbemærkning til lovforslaget, som også det ærede medlem hr. Holger Larsen var inde på, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det vil være ønskeligt at lade ansøgeren selv sammen med en befuldmægtiget, eventuelt sammen med lægen få foretræde for ankenævnet, inden det træffer sin afgørelse. Jeg vil mene, at denne tilsyneladende detail indebærer et vigtigt princip, uden hvis gennemførelse selve ankenævnet ikke får den værdi som garanti og betryggelse for borgerne, som er tilsigtet.

Iøvrigt skal jeg på mit partis vegne tilsige velvillig medvirken ved udvalgsbehandlingen.

Johs. Christiansen: Det er menneskeligt forståeligt, at medborgere kan føle sig uretfærdigt behandlet, hvis de på trods af væsentlig nedsat arbejdsevne får en ansøgning om invaliderente afslået. En erkendelse heraf er imidlertid ikke ensbetydende med — naturligvis ikke — at invalideforsikringsretten ikke i almindelighed skulle bestride sit ansvarsfulde hverv udfra den bedste vilje til at øve ret og skal til alle sider. Ønsket om at få oprettet en appellinstans i den foreslåede forbindelse kan derfor på ingen måde opfattes som et udtryk for tvivl om, at rettens kendelser i almindelighed fuldtud modsvarer de krav, som man kan stille til en prøvelse af alle de omstændigheder, som her kommer i betragtning. Men det kan for det første meget vanskeligt undgås, at der under behandlingen af en halv snes tusinde ansøgninger om invaliderente årligt indtræffer fejlskøn. For det andet drejer sagen sig i sin helhed om et så psykologisk betonet anliggende, at det alene af denne grund vil være rigtigt at skabe en appellinstans som den nu foreslåede. Det er jo en erfaring fra mangfoldige sider af den menneskelige tilværelse, at den blotte adgang til at indanke en truffen afgørelse, som man mener er gået en imod, for en anden instans, på mærkelig vis bidrager til at skabe ro i sindet. Endelig er det da også, som allerede påvist, sådan,

at vi på så at sige alle øvrige relevante områder har institueret lignende ankenemuligheder. Det radikale venstre hilser derfor med tilfredshed det foreliggende forslag om oprettelse af et ankenævn for invaliditets-sager og vil yde sin bedste medvirken, til at sagen fremmes på så god og hurtig en måde som muligt.

Hermed kan lovgivningen imidlertid ikke siges at have klaret sit forhold til de invalides problemer. Den højtærede socialminister og jeg har ved tidligere lejligheder skiftet ord om betimeligheden af en helt ny invalidelovgivning, bl. a. forsåvidt angår spørgsmålet om at skille den ud fra aldersrenteordningen. Det var min opfattelse, at ministeren stort set kunne tiltræde, hvad jeg dengang fremførte om den sag. Da der imidlertid intet er hørt til den siden, vil jeg gerne sige følgende.

At de to former for folkeforsikring bør have hver sin lovgivning, vil der næppe kunne indvindes noget sagligt imod; den ene drejer sig om mennesker, der efter en lang arbejdsdag er interesseret i en betrygget livsaften; den anden derimod som oftest om mennesker, der som følge af ulykkestilfælde, svær sygdom eller anden hård medfart pludselig stilles overfor det frygtelige problem at skulle skabe sig en fremtid på basis af mærkbar nedsat arbejdsevne og dermed mærkbar nedsat arbejds- og erhvervsmulighed.

Forskellen mellem disse to kategorier af medborgere er så iøjnefaldende, at jeg næppe har nødig at sige mere herom; men hertil kommer, at vor invalidelovgivning som helhed efter mit partis opfattelse er forældet. Det gælder med hensyn til den i lovens § 38 fastsatte trediedelsgrænse, hvorom nærmere forhandlinger i høj grad vil være på sin plads. Det gælder spørgsmålet om en udvidelse af adgangen til i det hele taget at få invaliderente. Det gælder også bestemmelsen om, at renten nedsættes, hvis vedkommendes hustru tjener mere end 50 pct. over, hvad grundrentens beløb udgør.

Dernæst vil jeg pege på det ønskelige i at nå frem til en forhøjelse af selve grundrentens beløb. Endelig er det vor bestemte opfattelse, at en stærkt udvidet, systematisk organiseret trænings- og opskolingsmulighed vil være et af de bedste midler i kampen mod den skæbne, som invaliditet be-